

ver, men bestemmer seg plutselig for at han vil ned. Ny mann, men det nytter ikke. Han roper etter mer hjelp og han tar nestemann opp til seg. Først hissig boltehamring, så stønning, og han glir opp, mens hjelpsomme hender ivrig styrer stegjernføttene hans inn og ut av de lure slyngene de har rigget til. Det skulle gå tydelig fram at vår ekspedisjon ikke er den som lar seg stanse av noen skarve etiske lover for hva en klatrer kan tillate seg.

Endelig kan vi to i baktroppen røre på oss igjen, etter å ha stått tre timer helt i ro.

Det viste seg at vi hadde flere ting i vente. Klatreren i teten fant ut at den neste passasjen klarte ikke han å lede. Vi andre avsto beskjedent å prøve, og kommanderte stegjerna hans av. Vi andre viste ham en kald skulder og han klarte igjen å heve seg over oss andre. På med jerna, og fortsatt krafising oppover. Vi som var igjen nede diskuterte strategien videre. Da han kommanderte «kom igjen», klatret ikke nestemann rett opp, men tvertimot opp en skråhulle som ender blindt ute til siden. Han brøler: stramt tau, og kaster seg ut i lufta. Svinger elegant tilbake og inn på fjellet over det vanskelige. Raskt og effektivt, klart at sånne gutter kommer til topps. Vi hører bifall fra det stadig økende publikum oppe ved toppen.

Innen vi nådde opp på toppeggen, der hvor det om sommeren (viste det seg) bare er å pakke ned tauet og gå heim, var publikum gått og det, ja rett ut sagt, var begynt å mørkne, og den siste hammeren så riktig umulig ut, med tjukt hvitt panser over det hele, og vi tenkte på hvor mye (eller lite) bivuakktstyr vi hadde med oss: soveposer, bivuakkeposer, spritkoker. Ikke spritkoker, nei. Da var det at trønderen fra «innant», med jern i blikket og jern i henda og under støvlene, og dessuten med solbriller på, beviste at det bare er viljen det kommer an på. Nesten like fort som det går å løfte blikket, var han oppe den siste hammeren. Hver og en av oss andre kavet som en hval i 2000 m høyde for å komme oss opp, enda inntrønderen dro det han orket i tauet. Tydeligvis hadde han bestemt seg for å ville heim til den hermetiske frukten.

Og slik ble det. Siden jeg hadde hodelykt med, fikk jeg æren av å gå først på tilbakeveien. En tvilsom ære i djupsnøen. Etter alle unna-bakkene var det to, tre km bort til skiene. Min trøst i elendigheten var at jeg kunne stanse og hvile når jeg ville, og at de andre kunne stanse og hvile når jeg ville.

Med TTT til Vinnufjell

TROND GILDE

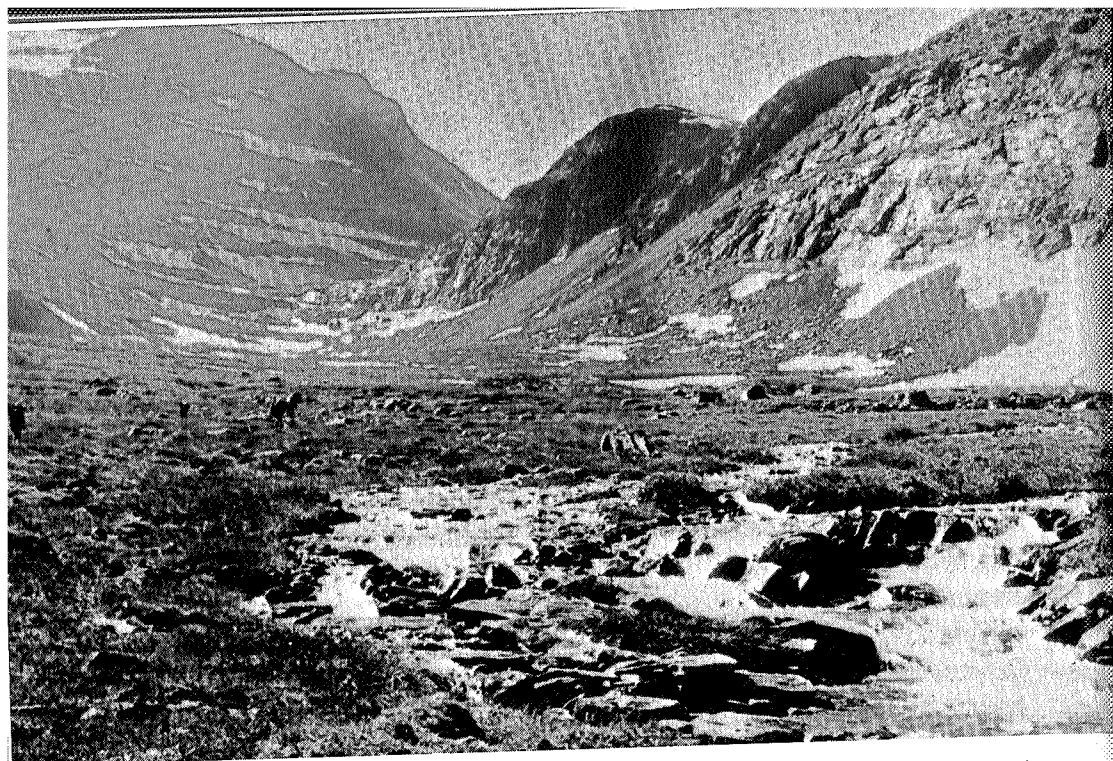
Ei av målsettingene med Turgruppa i TT er å gjøre folk kjent med andre turområder enn de som i dag dekkes av turistforeningenes hytter og rutenett. Som en del av denne virksomheten ble det i juli i fjor arrangert en tur til området ved Vinnufjell, mellom Innerdalen og Sunndalsøra.

Området, som reiser seg bratt opp fra Sunndalsøra, består av flere toppe. De mest markerte er Hesten, Nebba, Kongskrona og den høyeste av dem alle, Dronningkrona med sine 1816 m. Toppene er omkranset av breer, som enkelte steder er kraftig oppsprukket før de kalver ned over stupbratte sva mot ura nedenfor.

Øst for selve Vinnufjellet skjærer den frodige Grasdalen seg ned, med store myrer og grassletter. Det var hit, til ruinene av den gamle Virumsetra, vi ankom i totida ei julinatt. Gjennom bløte etter en drøy times marsj opp lia fra Nerdal gjennom regntung bjørkeskog, med det mest nødvendige utstyr pluss mye mer på ryggen. Det ble en kort velkomst, en kopp te og noen ord med et par andre som også var seint ute, før vi krøp inn i teltet. Prinsessa på erta hadde nok likt seg dårlig, men noen steiner og et par grastuer ble bare så vidt registrert før Ole Lukkøye fikk overtaket.

Og det ble morgen første dag En rask titt ut gjennom teltåpningen gjorde det klart at den planlagte rundturen over Dronningkrona og Kongskrona måtte utsettes. Skydekket hang lavt over Grasdalen. Men ingen sure miner. Alt vær er turvær.

Frokost i det grønne. Et kaos av brødsriver, brunoster, turutstyr, kart og plastposer. Hvordan klarte menneskene seg før de fikk plastposer? I dag inngår vel posene som en del av minimumsutstyret til de fleste fjellvandrere. Et symbol på «utviklinga», mennesket som i stadig større grad blir avhengig av sin egen «sivilisasjon» for å oppleve naturen.

Øst for Vinnufjell skjærer den frodige Grasdalen ned

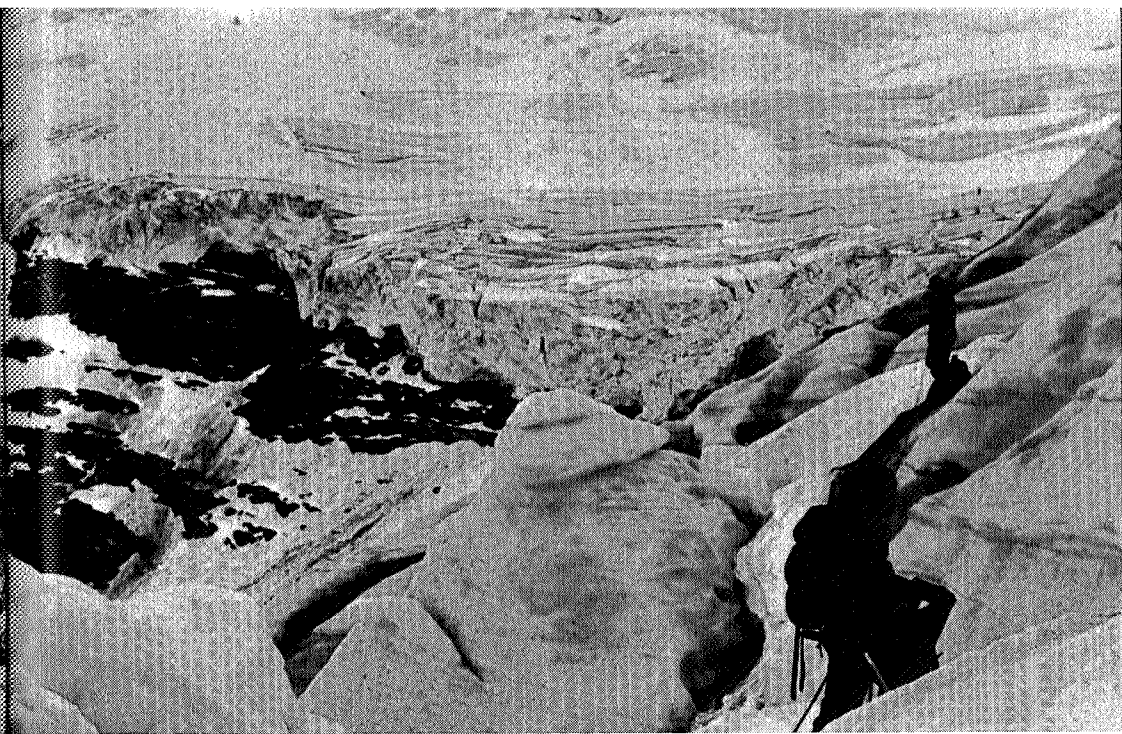
(Trond Gilde)

Det ble ingen diskusjon om dagens tur. Etter et demokraturisk vedtak, fattet av to av deltagerne, ble kursen satt mot brefallet sør for Hesten.

De første ble bløte allerede ved kryssing av Gresja. Siden fulgte de som hadde stolt på den to år gamle innpregneringa av fjellanorakken. Det viste seg også at regntøy beskytter dårlig mot fuktighet innefra. Så da vi var framme ved brefronten etter tre hundre meter bratt stigning, var alle omtrent like våte.

Etter en liten pust i bakken la vi av gårde opp i brefallet i tre tau-lag. Inn mellom istårn og dype sprekker på gråblå is dekket av skitt som er samlet opp av snøen gjennom årtier. Det ble god bruk for både stegjern og isøks. Etter hvert som vi kom oppover på breen ble det lenger mellom sprekkenene, og nysnøen overtok. Og tåka. Enkelte ganger var alt bare kvitt. Spørsmålet om hensikten med å fortsette ble reist. Avgjørelsen ble utsatt til etter rasten.

De medbragte nistepakkene satte nytt mot i oss og et øyeblikk gled et solstreif over snøflata. Noen snudde for å gå litt rundt nede i brefallet, mens de mest optimistiske la av gårde mot toppen av Dron-

På veg mot Dronningkrona

(Trond Gilde)

ningkrona. Det ble en drøy tur, enkelte ganger med nysnø til knes. Vår og sommer var ennå langt unna her oppe i 1800 meters høyde. Utsikten var det også så som så med. På toppen så vi hverandre, varden og et par gamle ski uten skiløper. Oppholdet ble derfor av kort varighet, og det var ingen protester da kursen ble satt tilbake mot leiren.

Etter at middag og kaffe avec var fortært samlet folk seg om leirbålet som brant lystig. Klestørk ble organisert, og etter hvert luktet det ikke lenger svette av tøyet, men sur røyk. Enkelte plagg ble faktisk også tørre.

Så skjedde det alle håpet på, men ingen hadde våget å tro. I løpet av en halvtime lettet tåka. Vinnufjellet lå der med toppene badet i rød kveldssol, den flate Kongskrona og Dronningkrona med sin stupbratte sørvegg i silhuett, og breene med sine sprekkeområder og fall hengende ned over fjellsida, liksom klare til å velte seg ned mot dalen ved første anledning. Et mektig syn. Stemninga steg mange hakk, og det var en optimistisk turgjeng som krøp ned i soveposene noen timer seinere.

Og optimismen fortsatte da vi våknet søndag morgen. Ikke en sky

På toppen så vi hverandre, varden og et par ski

(Trond Gilde)

på himmelen, bare blått over alt. Etter en bedre frokost la vi av gårde inn gjennom Grasdalen, denne gang med Kongskrona som mål. Grasdalen bærer sitt navn med rette. Skog og kratt er det lite av, men mange bekker og store myrer gir en kraftig grasvegetasjon.

Vi passerte vannskillet og dreide vestover i retning av Nebba. Direkteruta dit så litt dristig ut, så vi holdt oss på snøfonna et par hundre meter til venstre for toppen, og fulgte så ryggen ut det siste stykket. Utsikten herfra var upåklagelig. Innerdalsfjella, med de forrevne Trolla og Skardfjell lå bare et par kilometer unna, men med 900 meter avgrunn i mellom. Og mot vest så vi ennå opp mot Kongskrona og Dronningkrona. Avstanden dit var skrumpet betraktelig siden vi dro fra leiren, men de så ikke mindre imponerende ut av den grunn.

Videre opp mot Kongskrona fulgte vi ryggen fra Nebba, og etter en times tid vasset vi inn over den flate toppen. Endelig kunne vi skue ut mot Sunndalsfjorden 1800 meter under oss, omgitt av høge fjell på alle kanter. Mot øst så vi inn mot Trollheimen, med Snota og Trollhetta i profil. Utstyret var så absolutt verd slitet.

De mange rastene underveis hadde tæret hardt på matpakkene, og med den steikende sola minket også vannbeholdninga raskt. Så da

Lukt av svette erstattes med lukt av sur røyk.

(Trond Gilde)

ingen insisterte på å fortsette over til Dronningkrona la vi kursen tilbake til leiren. Vi fulgte nå breen mellom Nebba og Tunga. Ned det bratteste partiet fikk vi ei kjempefin utforkjøring på ryggsekker og regnjakker. Morsomt, men langt i fra ufarlig. Nysnøen kan skjule både sprekker og steiner.

Det siste stykket ned mot Grasdalen fulgte vi ei bratt snørenne. Enkelte ville også her forsøke å skli ned, med ble nektet. Noe slikt ville være livsfarlig her, langs renna var det fjell og stein på begge sider, og snøen var stedvis så hard at oppbremsing ikke ville vært mulig. Ved å ta det helt med ro var det imidlertid ikke noe problem å komme ned.

Vel nede i dalen igjen bar det raskt av gårde mot leiren. Her ble de nødvendige kalorier konsumert, teltene revet og sekkene pakket før vi tok fatt på de siste kilometrene gjennom bjørkeskogen ned mot Virumdalen.

Det siste av turens mange høydepunkter var en iskald kroppsvask i en av sidebekkene til Ulvåa, mens vi nok en gang skuet oppover mot Vinnufjellet. Konklusjonen var enstemmig: Hit kommer vi tilbake en annen gang.